

36. Τὸ καյέβι.

Ἐκεὶ ποὺ οἱ καστανιὲς χυτὰ
χλωρόφυυλλα λαμπαδωτὰ
κλωνάρια ξανεμίζουν,
ποὺ ροδοβάφονται οἱ μηλιὲς
κι οἱ γαλανόφυυλλες δλιὲς
πολύκαρπες λυγίζουν·

ποὺ ἀνθοῦν λευκὰ τριαντάφυυλλα
καὶ κλῆματα διφροστάφυλα
τὶς κρεβατιὲς ἵσκιώνουν,
καὶ κυπαρίσια ἀραδαριὰ
παλεύοντας μὲ τὸ βοριὰ
ἀνίκητα ψηλώνουν,

συμμαζεμένο τρισπαλό,
σὰρ καραβάκι σεδ γιαλό,
κατάλευκο καλύβι
μὲς σ δλοπράσινα κλαριὰ
τὴ γιονισμένη του θωριὰ
μιὰ δείχνει καὶ μιὰ κρύβει.

μικρὰ τὰ καμαράνια του
καὶ τὰ παραθυράκια του,
κι δλο μικροπλασμένο,
τόσο μικρό, δσο ποὺ μπορεῖ
τὴν εύτυχία νὰ χωρῇ.
Τί κρίμα ποὺ εἶναι ξένο!

37. "Ἀνοίγη"

"Ἄνοίγη! Μόλις ξέσπασε τοῦ φθινοπώρου ή μπόρα
 κι ἔγω τὸ μαραβάκι σου νειρεύομαι ἀπὸ τώρα
 εὐδόξη στὸ λιμάνι μας, μὲ τ' ἄρμενα ἀνθισμένα
 πλέι στὰ καΐκανα τὰ φτωχά, τὰ θαλασσοδαρμένα.

Νὰ φέρης κρόσια ἀπὸ ἀφροὺς στὸ κῆμα καὶ κορδέλες
 γύρω στὰ βράχια τῶν φυκιῶν τῆς πράσινες ταντέλες
 καὶ γιὰ τοὺς ἵσκιους ποὺ περιοῦν ἡ μένουν στ' ἀκρογιάλι,
 νὰ φέρῃς ἀπὸ τὴν Βενετία τὸ πιὸ λαμπρὸ κρουστάλλι.

Στὰ δέντρα, ποὺ θρησκοῦν βραχνὰ στοῦ κάμπου τὴν μαυρίλα
 νὰ φέρῃς τέλια διάδοσσα στὰ νιδφυτορά τους φύλλα.
 Μέσα στὰ ρόδια τὸ οὐρανοῦ τὸ φῶς τοῦ Ἀποστερίη,
 Κι ἐμένα μιὰ μικρὴ φωλιὰ χελιδονιῶν στὸ σπίτι.

38. Τρεῖς σίανραιλοί.

Τρεῖς αἰανραιτοὶ καθόντανε σ' ἔνα μαῦρο λιθάρι,
 καὶ κλαίγανε τὰ πάδια τους καὶ τὰ παράπονά τους.
 ὁ ἔνας κλαίει ποὺ ἔχασε τὸ δμορφό του ταῖρι,
 ὁ ἄλλος κλαίει ποὺ τὸ ἀρπαξαν τὰ τρυφερά πουλιά του,
 κι ὁ τρίτος τοὺς παρηγορεῖ κλαίγοντας τὰ δικά του:
 — "Ἄν ἔχασες τὸ ταῖρι σου, δίταιρι βρέσκεις κι ἄλλο
 ἀν τὰ πουλιά σου σ' ἀρπαξαν, κλωστᾶς καὶ κάνεις ἄλλα.
 ἐμένα τὶ μὲ κάνετε ποὺ πέσαν τὰ φτερά μου,
 καὶ δὲ μπορῶ, καθὼς καὶ σεῖς, νὰ πεταχτῶ τὰ φύγω,
 γιατὶ μοῦ πέρασ' δὲ καιρός, ζυέρασα δὲ μαῦρος,
 κι δυτας πλακώση ἡ παγανιά ἐμένα θὰ μὲ πιάσουν,
 καὶ σεῖς θενά πειάξετε ψηήδα στὰ κορφοβούνια.

39. Τὰ δύο Τουφέκια

Ἐπει, ποὺ ἡ μάχη ἐγίνηκε, σὲ δυὸς βουνὰ ἀποκάτου.
περγάδα δ διαβάτης σέρνουντας βαρειὰ τὰ βῆματά του.

καὶ βλέπει ἐκεῖ παράμερα φιγμένο ἔτα τουφέκι
ματοβαμμένο κι ἔρημο καὶ βλέπει καὶ παρέκει
ἄλλο τουφέκι σὲ πυκνὰ χαμόκλιπα κρυμμένο . . .

Τὸ πρῶτο σ' ὅνειρα πικρὰ κοιμᾶται ἀποσταμένο
κι ἡ σιδερένια κάνα του, ποὺ λές ἀκόμα καλει,
θαρρεῖς, πῶς μες στὸν ὄπυρο τῆς μαῦρον καπνὸν ἀνακνέει.

Τὸ δεύτερο ἀνάμεσα στοῦ βάλτου τὰ κλωνάρια
κρύβει μὲ πόνο καὶ νιροπή τὴν δψη τὴν καθάρια.

Σκύβει δ διαβάτης θλιβερὰ κι ἀναρωτᾷ τὸ πρῶτο:

— Τουφέκι, ἐσὺ, ποὺ ἔέβραπες φλόγα, καπνὸ καὶ κρότο
καὶ δόξες δυειρεύτηκες ἀπὸ καιροὺς καὶ χρόνια,
ποιός σ' ἀφῆσε καὶ κείτεσαι μὲ τόση καταφρόνια;

Καὶ τὸ τουφέκι τοῦ ἀλαντᾶ :

— « Διαβάτη, σκῦψε ἀκόμα,
προσκύνα με γονατιστὸς καὶ φίλησε τὸ χῶμα,
ποὺ κείτομαι παντέρημο σὰν τὸ ἀταφο κουφάρι . . .

Στή μάχη ἐμένα μὲ ἔφερε πανώρωτο παλικάρι
κι εἶδα τὸ μαῦρο θάνατο μὲ τὴ ζωὴ νὰ παίζῃ.

Καὶ μες στὰ νέφη τοῦ καπνοῦ, στοῦ Χάρου τὸ τραπέζι,
ἐμέθυσα καὶ βρόντησα καὶ θέριεψα σὰ δράκος
κι δπου λιθάρι φιξιμιδ κι δπου χαντάκι ἢ λάκκος
ἐπρόβαλλα τὴν δψη μου καὶ μὲ ἔβλεπαν νὰ λάμπω
καὶ σφύριζα τὸ θάνατο καὶ σκόρπιζα στὸν κάμπο
τούρκικα φέσια καὶ κορμιὰ στὸ αἷμα βουτημένα.

Κανδυια βροντερόφωνα δὲ μὲ σκιαζαν ἐμένα!

Μὰ τὴ στιγμὴ, ποὺ δρχίνησε ἡ γῆ νὰ σκοτεινιάσῃ.
Ἐνιωσα τοῦ λεβέντη μου τὸ χέρι νὰ σπαράζῃ
κι εἶδα τὸ αἷμα γύρω μου, ποὺ ἀχνίζονταις ἔχυθη . . .
Ἄχ! Ἐνα βόλε τούρκικο τὸν εὔρηκε στὰ στήθη
καὶ τὸν δέξαπλωσε βαριά, δίχως μιλιά νὰ βγάλῃ!

Θαρρῶ, πὼς νιώθω τὴν πληγή, θαρρῶ πὼς βλέπω πάλι
τὰ μάτια, ποὺ καθρέπτισαν στὴν θοτερη στιγμὴ του,
τὸ ἔρμο ἐυλογούμενο, ποὺ ἔδεχθη τὸ κορμό του!
Ἐμεῖνον τὸν ἐθάψανε σὰν τίμιο παλικάρι
κι ἐμένα μὲ παράτησαν σὰν διαφο κουφάρι,
νὰ κείτωμαι κατάχαμα . . . Διαβάτη, σκῦψε ἀκόμα,
προσκύνα με γονατιστὸς καὶ φίλησε τὸ χῶμα
γιατὶ σὲ τέσσα λείψανα ἡ Δόξα παραστένει!».
Γυρνᾶ διαβάτης κι ἐρωτᾷ τὸ δεύτερο τουφέκι :
— Πές μου, τουφέκι, ποὺ φορεῖς τὸ βάτο γιὰ στεφάνι,
πόσους ἔχθρούς ἔσκοτωσες καὶ πῶς ἔχει πεθάνει
τὸ παλικάρι, ποὺ σφιχτᾶ στὰ χέρια του σ' ἐκράτει;
Καὶ τὸ τουφέκι τοῦ ἀπαντᾶ :

— Μή μ' ἐρωτᾶς, διαβάτη!

Κάλιο μὴν εἶχα γεννηθῆ παρὰ ποὺ μ' εἶχε φέρει
ἀδικη μοίρα κι ἀπογη σ' ἐνδὲ δειλοῦ τὸ χέρι !
Μόδις ἡ μάχη ἀρχίνησε καὶ γύρω ἔβροντο λόγα
κι τρίνισε καὶ χλώμιασε κι ἀρχίνησε νὰ τρέμη
σὰν φύλλο φθινοπωρινό, ποὺ τὸ χτυποῦν οἱ δυέμοι !
Τοῦ κάνου περιμάζεψα τ' ἀσήκωτό μου βάρος,
τοῦ κάνου βρονιολόγησα, γιὰ νὰ τοῦ δώσω θάρρος !
Ἐμεῖνος στρέφεται μὲ μιᾶς, μὲ φίχνει στὰ χορτάρια,
δῆη τὴ φλόγα τῆς καρδιᾶς τὴ φέρνει στὰ ποδάρια
καὶ φεύγει, φεύγει ἀγύριστα καὶ τρέχει, τρέχει ἀκόμα...
— Κατάρα τάναι δ δρόμος του καὶ τὸ στεγνό του χῶμα !

40. Τὸ δάκρυ μου

Θαίσσα, πίκρονάλασσα, τόσα ποτάμια πίνεις
Καὶ γίνεσσαι πλατιὰ πλαγιὰ καὶ δλοῦθε βασιλεύεις.
Πιὲ, καὶ τὸ δικό μου δάκρυο πλατύτερη τὰ γίνης.
Καὶ στοίχειωσέ το, θάλασσα. Κι δοες φορές ἀγριεύεις
Καὶ φουρτουνιάζεις καὶ βογγᾶς, κάμε το μαῆρα κῆμα.
Οὐδε καράβι τούρμανο ἀπαντάει, ν' ἀνοίγη μυῆμα.
Καὶ τὰ μαζεύη τὰ κορμιὰ οὐδε οἰχουνας, σὰ μπόρα,
Νὰ τὰ ξεργάη μὲς τοῦ Σουλιοῦ τὴ σκλαβωμένη χώρα,
Νὰ ματωθοῦν τὰ βράχια της, τὰ βάψουν τ' ἀκρογιάλια.
Νὰ κατεβοῦν τὰ δρυνια της, οἱ λύκοι, τὰ τσακάλια,
Νὰ φᾶν καὶ τὰ χοριάσουνε καὶ τὰ σχωροῦν ἔμένα.
Κάμε τὸ θάμα, θάλασσα, τὰ πέσιο δῶ μπροστά σου,
Νὰ σοῦ φιλῷ τὰ κύματα. Κάμε το αὐτὸ! Στοχάσουν,
Ίσως λιγώτερο βαριὰ τὰ μοῦ φανοῦν τὰ ξένα.

41. Οἱ δησανροὶ τ' Ἀλήνασα

Ἐλν' ἀγρια τύχια! Σκάφτοντας ἐδῶ στὸν ἔρμο τόπο,
τοῦ κάκου ἀφίνετε, παιδιά, τὸν ὄπνο γιὰ τὸν ιόπο.
Πιστέψετε με. Ἐκούσσετε τὸ γέρο, ποὺ σᾶς ιρένει.
Οι θησαυροὶ τ' Ἀλήνασα δέν εἰν' ἐδῶ θαμμένοι.
Σᾶς λέω μεγάλο μυστικό. Μοῦ τὸ εἶπε μιὰ ημέρα.
Ἐνας φτωχός καλόγερος, ποὺ κατοικοῦσε πέρα.
Ἄγια ψυχή, ποὺ διάβαξε σ' ἀθάνατα βιβίλα.
Πολλὰ τ' ἀνθρώπου ἀπόκρυφα, πολλὰ μυστήρια θεῖα.
Ἔμουν ἀγόρι σὰν ἐσᾶς· κι ἐπῆα τὰ τοῦ μιλήσω,
Τ' ἀδικο βιδες ποὺ βρίσκεταις ποθώντας τὰ γνωρίσω.

‘Ο σεβαστός, αδιάνοτα στή μνήμη μου τὸν ἔχω,
 Σὰν εἴλα πώς κολάζομαι στὰ μάταια νὰ ξειρέχω.
 Μακριὰ θυμοῦμαι ποῦρος τὸ βλέμμα του τριγύρων
 Διὰ περιγιάλια, στὰ βουνά, στὰ δάση τῆς Ἡπείρου
 Καὶ φλιβερὰ τὰ μάτια του γυρνώντας καὶ σὲ μένα.
 Κατόπι δρχίνησε νὰ εἰπῃ μὲ χειλή πυρωμένα.
 — Μῦθος δὲν εἶναι. ‘Ο τύραννος ἀμέτρητο λογάρι^{*)}
 ‘Εθαψε νάπου, τρέμοντας, μῆλως ἔχθρος τὸ πάρη.
 Μόνη δὲ κατάρα τοῦ θλοῦ τ’ ἀστροπελένι ἀνάφτει
 Καὶ τὰ κρυμμένα πλούτη του λαβθίζει καὶ ζεύδεις.
 Μεμιᾶς παντοῦ στὴν Ἡπειρο, σὰ φύλλα μαραμένα
 Σφροδρὸς ἀνεμοστροβίλος πετάει τ’ ἀσβολωμένα.
 ‘Ἄχ ! δὲ θὰ πάρουν τὴ μορφὴ καὶ τὸ λαμπρό τους κεφαλα
 ‘Οσο τρεμάμενος εαυτᾶς θὰ τὰ μολύνη ἀνθρα.
 ‘Άλλ ’ ως βροντήση ἀπάνω τους ἐλεύθερο ποδός
 ‘Εδα φὰ γίνουν μάλαμα κι ἐκεῖ μαργαριτάρι.

42. Τὸ ἄγρωνισμα

‘Οπως μὲ τὸ χιεύπλωρο στ’ ἀφυλλα δάση πέριη
 δρολάπι κι ἀνεμόχολο κι ἀγεροστροβιλίζει
 γυρίζοντας ναραΐδικά, σὰν ούκλος, καὶ τὰ φύλλα
 ἔσρα καὶ τὰ πεσούμενα τρίζουν καὶ παραδέρνουν,
 πληθαίνουν καὶ σωριάζονται κι αἰθερορτερούγιζουν
 στὸ σίφουνα τὸν κυκλωτό, ποὺ ἀγεροδυναμίνει
 στενάμενος κι ὁρθούμενος σὰ μαρμαροκολώνα,
 καὶ θψώνεται μεσουρανής διάσοναταλύτης.
 Έτοι καὶ μὲς τὸ σιραγγυλό, τὸ μαρμαρένιο ἀλώνι
 τ’ ἄλλογα τὰ θυμωτικά, τ’ ἀσπέδιστα ἀλωνίζουν.
 ‘Ἄχυρονδούν τὶς σταχιές, τὶς φαποκαλαμήθρες,

^{*)} θησαυρός. ^{**) κατακαίτι.}

σκοφωντας κι ανερίζοντας τ' ἄχυρον στὸν ἀγέρα
σὰ νέφελο χρυσόφωτο στοῦ ἥλιου τὴν λαμπράδα.
Συμπλέονται περήφανα καὶ λές πώς δὲν ἀγγίζουν
τὰ πόδια απὸ χερόβολα. Ὁρμοῦντε φτερωμένα,
ψηλόδωρα κι ὁρθόχαιτα, ποὺ ἀφρίζουν καὶ φρουμάζουν.
Ἔκοπελιὰ τοῦ ἀλωνιστῆ, ψηλόκορμη παρθένα,
τὰ σαλαγάει κι ὀλογυράει ἔσπισσω μὲ τὴ βίτσα,
γιὰ τὸ ἀλωνίζουν τὸ ἄλογα, καὶ γλυκοτραγουδάει,
σὰ μιὰ νεράϊδα, ποὺ δηηγάει τὰ νεραιδάλογά της.
Καὶ τὰ μαλλιά της ἔπλεκα ἔσπισσα ἀνεμοχύνουν,
καὶ δράμει, δραμέι καὶ σαλαγάει ἀχυροχρυσωμένη.
Ἄχυρα, ἀλῶνι, ἀλβυάτα καὶ ἡ κόρη δὲ θωριοῦνται,
παρὰ μαντεύονται θαυμάτα στὸ ἀνεμογύρισμά τους.
Μέσα στὸ ἀγανογέφαλο, τὸ ἥλιεχρυσωμένο,
σὲ κάθε φάχη καὶ πλαγιὰ φωνὲς ἀχολογᾶνε,
ποὺ σαλαγάνε τὸ ἄλογα καὶ φάθυμα ἀλωνίζουν.
Σὰ νὰ ἔχεις τον γιὰ νὰ πᾶν νὰ τὰ περιβοσκήσουν,
οἱ ἀλωνιστάδες ἔκοποι στὸ ἀλώνια τους θὰ γείρουν,
νὰ φᾶν τὸ ἀπλὸ τὸ δεῖπνο τους, καὶ γιὰ νὰ ἔχασάνουν,
νὰ εἰποῦν τραγούδια καὶ μυθιές, νὰ γλυκοκουβεντιάσουν
γιὰ τὸ ἄλογα, τὶς θεμωνιές, τὸ ἀλώνια καὶ τὰ στάρια.
Κάποιες τσαφάρι¹⁾ ἔπλεκατὸς τοὺς πλίξει στὰ δεμάτια,
κι οἱ νιοὶ χορεύονται μὲ τὶς νιὲς; καὶ τὸ συρτὸ κυκλώνουν
γύρω ἀπὸ λαμπρὴ φιοτιά. Κι σταν ὑπνώσουν κάποιν,
χρεμέτισμα πονετικὸ τὸ ἀλβυάτα ἔχυνουν,
ποὺ τρικυμίζει δλετρεμό στὸν ἥσυχον ἀγέρα.
Στὸ δρα τερκνὴ καὶ τὰ σκυλιὰ ἀλυχτάνε τὸ φεγγάρι,
ποὺ ὠριοπορούνται ἀπὸ τὸ βουνὸ σὰν ἀποσβολωμένο.
Καὶ κάποιες περνάει ψηλὰ ἀπὸ τὸ ἀλώνια δυνχιοπάτης
καὶ κράζει μιὰ καὶ χάνεται ἀνάβλεφτος στὰ πλάγια.

¹⁾ σουραύλι, αὐλός, φλογίρια.

43. Ὁ καյονοικοκύρης

Ο ψηλὸς ἄντρας, δὲ ἀναμάτης,
παῦ ἔσπερνε τὸ χρόνο πέντε σκούφιες σπέρδο.
κλαίει, βλαστημάτι, ποιὸς θὰ τὸν θερίσῃ!
Ἡ καλὴ γυναικα τὸν παρηγοράει,
— Σώπα, νοικοκύρη, κι ἄντρα μου καλέ,
δίνουμ' απ' τὸ σπέρδο καὶ μᾶ; τὸν θερίζουν....
Κλαίει, βλαστημάτι, ποιὸς τὸν ἀλωνίζει! . . .
Κι ἡ καλὴ γυναικα τὸν παρηγοράει,
— Σώπα, νοικοκύρη, κι ἄντρα μου καλέ,
δίνουμ' απ' τὸ σπέρδο καὶ μᾶς ἀλωνίζουν . . .
Κλαίει, βλαστημάτι, ποιός τὸν πάρι στὸ μῆλο; . . .
Κι ἡ καλὴ γυναικα τὸν παρηγοράει,
— Σώπα, νοικοκύρη, καὶ καλέ μου ἄντρα,
δίνουμ' απ' τὸ σπέρδο καὶ τὸν πᾶν στὸ μῆλο . . .

44. Σιὰ χειρόδόνια

Γοργὸς εἰδέρι σκίζοντας,
ξλᾶτ, ἀγαπημένοις
τραγουδιστάδες φτερωτοῖ·
ξλᾶτ εἰν ὥρᾳ κάθε τι
μὲ πόθο σᾶς προσμένει.

Θαρρῶ πῶς ἔκεινήσατε·
ναὶ δὲ Μάρτης ἀγρικάμει
τὸ ἀναδεμένα σας φτερά,
καὶ, πρὶν φουγῆιε, ἀπὸ χαρά
δακρύζει καὶ γελάει.

*Πέτε μαί τὰ σκόρπια φρέγανα,
τὰ νάχαν τώδα χελλη,
ζητοῦν μ' ἀπόκουφη λαλιά
γιὰ τὴν καινούργια σας φωλιά
τὰ προμηθέψουν θλη.*

*Γιατί ἀπὸ τὰ φύλλα βιάζεται
τὸ δένδρο νὰ φουντώσῃ;
Σε' ἀνάερο σπίνη σας ποθεῖ
δροσάτον, ήσυχο, βαθὺ^ν
ιὸν Ἰσκιο του ν[·] ἀπλώση.*

*Λιβάνια γιὰ τὸν γόμους σας
λιβάνια γιὰ τὶς γέννες
θά περιγύνοντες τερπνά
πρασινοσκέπαστα βουνά
κεδιάδες ἀγθισμένες.*

*Πνοὲς πελάγου ὀλέθροσσες
ἀγέρια μυροβόλα,
τερὰ ποὺ ἀθόλωτα κυλοῦν,
ὅλα μὲ πόθο σᾶς καλοῦν,
σᾶς περιμένουν δλα.*

45. Ὁ Λλαυρὸς

Ἐγώ δρέγομαι τὰ βλέπω
Ἐις τὰ κρύφα τοῦ καιροῦ.
· Απὸ νέους παλιναράδες
Ἐργατα ἥρωΐσμοι.

**Κέμα ἀφρίζει τοῦ πολέμου,
Ξεσκαθῶσαν τὰ παιδιά,
Πιά δὲν πάζει τὸ τουφέκι,
Χόρτους, κόφτους τὰ σκαθιά.**

Ἀπὸ τὰ αἷματα ἀπὸ τὴ σκόνη
 Ἄπ' τὰ δάκρυα, ἀπ' τὸ σφαγμό.
 Νικηφόρος βλέπω βγαίνει
 Ὁ σταυρὸς τῶν χριστιανῶν.

Χαῖρε, γῆ, ποὺ πρωτοπίδα
 Τὴν ἀχειδὰ τοῦ ήλιοῦ,
 Δένδρα χαίρετε καὶ δάση
 χαίρετε, αὐραίς τοῦ γιαλοῦ.

46. Τὸ αρωτοβρόχι

Μαῦρα, χιννὰ τὰ σύννεφα
 θολώνουν τὸν αἰθέρα,
 τὸ φλομωμένο ἄγέρα
 σταυρώνουν μεραννοί.

Δράκοι καὶ καβαλδρηδες
 εἰς ἀερικά τους τ' ἄτια
 συλίζουν τὰ σύρανια πλάτια
 μὲ διστραφτερὰ σπαθιά.

Θαρρεῖς κι ἀνοιξαν πόλεμο
 παλεύουν τὰ στοιχεῖα.
 Σάν τ' ἄγρια τὰ θερία
 μουγγρίζουν. Χαλασμὸς!

Βογγάει οἱ βρονταί. Τρικύμισαν
 τὰ βουλκωμένα σύράν.α.
 Φιδόφλογα στεφάνια
 τινάζει η διτραπή.

Τὸ πρωτοβρόχι ξέσπασε.
 Δέρνει, ἀνεμοριπίζει,
 δροσιά, ζωὴ ποτίζει
 τὴ διψασμένη γῆ.

ΕΡΤΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΗΣ: AN.KAΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΝΕΟΕλληνικής φιλοσοφίας
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

E.Y.Δ πρόγραμμα
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

EX-
MAP
PHOTOGRAPHIC
SECTION
AERIAL
AVIATION
SECTION
HOME
DEFENSE
DEPARTMENT
U.S. ARMY

EX-
MAP
PHOTOGRAPHIC
SECTION
AERIAL
AVIATION
SECTION
HOME
DEFENSE
DEPARTMENT
U.S. ARMY